

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1096/2015
16.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.М., због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.М., адв. Б.В., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Старој Пазови Куо 21/15 од 03.08.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 181/15 од 02.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.М., адв. Б.В., поднет против правноснажних решења Основног суда у Старој Пазови Куо 21/15 од 03.08.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 181/15 од 02.10.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Старој Пазови Куо 21/15 од 03.08.2015. године, одбачена је као недозвољена молба окривљеног Т.М. за условни отпуст из КПЗ Сремска Митровица са издржавања казне затвора по пресуди Основног суда Сремска Митровица К 227/11 од 25.07.2011. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж 97/12 од 09.04.2012. године, којом је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 13 година и четири месеца, а решењем Основног суда у Сремској Митровици Кв 1994/12 од 30.11.2012. године ослобођен од извршења дела јединствене казне у трајању од једне године, седам месеци и пет дана и одређено да се има извршити остатак казне од 11 година 8 месеци и 5 дана.

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж2 181/15 од 02.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Т.М. на издржавању казне затвора у КПЗ Сремска Митровица изјављена против решења Основног суда у Старој Пазови Куо 21/15 од 03.08.2015. године.

Против наведеног решења бранилац окривљеног Т.М., адв. Б.В., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. ЗКП и то због повреде закона из члана 439. ЗКП, а из образложења захтева произилази да се правноснажна решења побијају због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да се захтев уважи и побијана решења укину и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.М., адв. Б.В., је неоснован.

Бранилац окривљеног Т.М., адв. Б.В. у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је доношењем побијаних решења учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је у конкретном случају суд требало да примени закон који је важио у време извршења кривичног дела, који је блажи по окривљеног а сходно члану 5. Кривичног законика према коме се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Изнете наводе у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 46. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 121/12 од 24.12.2012. године), прописано је да ће суд осуђеног који је извржао две трећине казне затвора условно отпустити са издржавања казне, ако се у току извржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да до истека времена за које је изречена казна не учини ново кривично дело. При оцени да ли ће се осуђени условно отпустити узеће се у обзир његово владање за време издржавања казне, извршавање радних обавеза, с обзиром на његову радну способност као и друге околности које показују да је у односу на њега постигнута сврха кажњавања. Не може се условно отпустити осуђени који је током издржавања казне два пута дисциплински кажњаван и коме су одузете додељене погодности.

Како се у конкретном случају ради о поступку извршења казне, изречене правноснажном пресудом, то се у односу на овог осуђеног не могу применити одредбе о примени блажег закона (члан 5. КЗ), јер се блажи закон обавезно примењује до правноснажности пресуде, а након правноснажности пресуде само уколико по ванредном правном средству дође до укидања пресуде, односно поновног суђења.

Стога Врховни касациони суд налази да у конкретном случају правилно је првостепени суд приликом одлучивања о жалби за условно отпуштање окривљеног Т.М. са издржавања изречене јединствене казне затвора, као и другостепени суд у поступку по жалби применио одредбу члана 46. став 1. Кривичног законика који се примењује од 01.01.2013. године („Службени гласник РС“ бр. 121/12 од 24.12.2012. године), те су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног о учињеној повреди закона из члана 439. тачка 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.